

אותך אבקש

מסילות למבקשי ה' בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א
פר' שמות | מליון 50 | שנה ג'

לעורך ליבי

דיבורי אמת מבארו של החתל נובע

רשפי שלהבת אש...

למה חמימות היא מיסודי היסודות בעבודת ה' | האם להתלהב אומר דווקא לצעוק ולעשות קולות? |

ועל מה כותב ה' מסילת ישרים' שהוא 'הנרצה יותר בעבודת הבורא'

הראשון חי אמנם את החיים הוא לומד מתפלל מקיים מצוות אבל הוא י-ש-ן, ה'סרט נע' נוסע על מסלולו, הוא מפסיד את עצם החיים, לעומתו רעהו חי את אותן חיים אבל הוא 'חי' אותם, הוא חי את הלימוד, הוא חי את התפילה הוא חי את הקב"ה, וכך בכל מעגל השנה, הוא חי את השבת ואת המועד, כל שעה ביום וכל מעשה טוב שהוא מקיים במשך היום הכול הוא בחיות והתלהבות, הוא מקושר לבורא ית' והוא זוכה לאהבה ויראה.

זה אמנם אותן חיים, אצל כולנו ימשיכו החיים הלאה החיים לא עוצרים אפי' לרגע, אך בידנו הבחירה האם לחיות את החיים, להתחיל לחיות אותם כרצון הבורא בחיות וחמימות, או לתת לחיים לחמוק תחת ידינו ולישון את החיים.

וכמובן חייבים לציין שכמו בכל עבודת ה' אין 'או הכול או כלום' כל טיפת חיות, כל נגיעה של התחדשות, משנים את המפה לחלוטין!! כל מחשבה על העניין, כל תפילה בנושא, כל התאמצות להתחדש ולהתלהב בתורה/תפילה/מצוות, רק כך מתחילים לחיות חיים טובים ומאושרים דבקים בהקב"ה באמת.

מה למעשה? ראשית כל להפנים שזקנה/שינה/קפאון בעבודת ה' אסורה בתכלית, וכפי שרביה"ק כותב בתורה ס' שיש אנשים שנראה לעולם שעובדים את ה' אך ישנים את ימיהם ואין להקב"ה נחת מהם. וכפי שמובא גם בספרים שיש גהינום של אש למי שעובר עבירות רח"ל, אך ישנו גהינום של שלג שמייוחד לאלו שעובדים את הקב"ה בקרירות. עבודת ה' חייבת להיות עם התלהבות חמימות הלב והתחדשות, ולא, זה לא מגיע בקלות, בטבע האדם לישון את החיים, ובפרט בעבודת ה' שהכול (לכאן) נוסע, למה סתם לנענע את החיים!?!... תן לחיים להמשיך על מסלולם, אך עצם הידיעה שהקב"ה יש נחת רוח דוקא מעבודת ה' שמגיעה מתוך תבערה שצריך כל הזמן לחדשה, ולחיות ולעבוד את הבורא ית' בהתלהבות בחיות והתחדשות, כל דבר שעושים תורה, בתפילה, וכל דבר בעבודת ה' הכול צריך להיות עם חיות התלהבות וחמימות, כבר תגרום שנתחיל להתפלל לבורא כל עולמים שאכן יזכנו לדבר זה שהוא תנאי נצרך בכל העבודת ה', ואז נזכה להתלהב ולהתחדש ולהתחיל לחיות את חיינו באמת, חיים אמיתיים ושמחים כרצונו ית' אמן.

טובה היא לו שיזדרזו ברצונו כדי שימשך מזה שתולד בו החמדה בטבע, כי התנועה החיצונית מעוררת הפנימית ובוודאי שיותר מסורה בידו היא החיצונית מהפנימית, אך אם ישתמש ממה שבידו יקנה גם מה שאינו בידו בהמשך, כי תולד בו השמחה הפנימית והחפץ והחמדה מכוח מה שהוא מתלהב בתנועתו ברצון.

כשמדברים על חמימות והתלהבות עולה בראש מיד מחשבה, מה אני קשור לזה? אני סוג אחר, אני 'יקה' קר ושכלתן, אני לא כזה שמתלהב כמו החסידים, אני שייך לסוג אחר, עבודת ה' מאופקת יותר, אך כאן חובה להבהיר נקודה,

מה אני קשור לזה? אני סוג אחר,
אני 'יקה' קר ושכלתן, אני לא
כזה שמתלהב כמו החסידים

התלהבות וחמימות איננה בהכרח תלויה במחיצות כפיים/צעקות/להתנענע וכדו' חמימות והתלהבות היא תוצאה של תבערה פנימית של אהבה ויראה, ההתלהבות האמיתית היא בתוך הלב ומשם נשפעת גם על החוץ, היא אומר גם אחד שלא נראה עליו שום תנועה חיצונית של התלהבות יכול להתלהב ברשפי שלהבת קודש עם אהבה ויקדת, ומאידך יכול להיות אחד שמתנענע כי כך חינוכו שכן מקיימים את המצווה אבל אין בזה בהכרח התלהבות וחמימות, כמובן שפעולות חיצוניות משפיעות על הפנימיות, אך כל אחד צריך להתחזק אצלו לראות מה מביאו לחמימות והתלהבות, ולשים דגש על כך שהעבודת ה' תהיה בחמימות התפעלות והתחדשות שכן מעיקרי העבודה היא.

ישבים שני אברכים אחד ליד רעהו, ולומדים, שניהם מקיימים רצון הבורא ברגע זה, אח"כ יתפללו שניהם את אותו מנחה, וגם ציר חייהם במשך כל היום חופפים זה לזה, אך הבדל מהותי ביניהם!!

האופק גשום ומעורפל, בחוץ נושבות רוחות עזות וקור מצמית, היקום כולו מתכרבל בשמיכת החורף ישן שנת מישרים... ולפעמים זה משפיע גם על עבודת ה' כשגם העבודת ה' נכנסת למין קפאון ושגרה, קמים בבוקר, מתפללים, לומדים סדר א', מנחה, סדר ב', מעריב, סדר ג', ושוב הולכים לישון וקמים וחוזר חלילה. יום רודף יום ושוב רודף שבוע, ובאופק הקרוב לא מסתמן שום מאורע חריג שיפר את שלווה השגרה.

9966

השגרה השלווה הזאת מכניסה אותנו לסוג של אדישות ושינה, מתחילים לחיות את החיים 'סרט נע' זקנה וכבדות, זקנה זו הרסנית ביותר, כותב רביה"ק (שיחות הר"ן נא) זקן אסור להיות. ולא רק זקנה של אדם מן השורה 'אלא אפילו צדיק וזקן וחסיד זקן אינו טוב, רק צריך להתחדש בכל יום להתחיל בכל עת מחדש', אחד מהיסודות אותם דרש רביה"ק הוא 'ההתחדשות' להתחדש בעבודת ה', אותם חיים, אותה עבודת ה', אבל כשההתחדשות בחיות והתלהבות זה עניין אחר לגמרי! ומזה יש להקב"ה נחת רוח.

כל עבודת האדם סובבת סביב 'אהבה ויראה' כדי לזכות לאהבה ויראה צריך התלהבות וחמימות בעבודת ה', אי אפשר לאהוב את הקב"ה או לירא מפניו בקרירות הלב, וגם בכל המצוות המעשיות כותב הזה"ק שכדי שתעלה למקום שצריכה לעלות צריך 'דחילו ורחימו' אהבה ויראה, התלהבות וחמימות הלב לבורא ית'.

והדברים מפורשים בראשונים ובכל בעלי המוסר, ונעתיק רק מה'מסילת ישרים' (פרק ז') דיבורים בוערים ונכוחים בחובת ההתלהבות בעבודת ה' "ואמנם התבונן עוד שכמו שהזריזות הוא תולדת ההתלהבות הפנימית, כן מן הזריזות יולד ההתלהבות, והיינו כי מי שמרגיש עצמו במעשה המצווה כמו שהוא ממחר תנועתו החיצונית, כן הנה הוא גורם שתבער בו תנועתו הפנימית כמו כן, והחשק והחפץ יתגבר בו וילך, אך אם יתנהג בכבדות בתנועת אבריו גם תנועת רוחו תשקע ותכבה וזה דבר שהניסיון יעידהו.

ואמנם כבר ידעת שהנרצה יותר בעבודת הבורא יתברך הוא חפץ הלב ותשוקת הנשמה, והוא מה שדוד המלך מתהלל בחלקו הטוב ואומר "כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלוקים, צמאה נפשי לאלוקים וגו'" וכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה'" "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי" ואולם האדם אשר אין החמדה הזאת לוהטת כראוי עצה

2

נפשי בשאלתי

ליבון ופירור עניינת בלשנות ה'

שאלה:

רציתי לשאול, בדברי מוהרנ"ת מוזכר רבות גודל עניין ומעלת ההתחזקות. איך אפשר שההתחזקות לא תשפיע ותעצור את ההתקדמות הרוחנית בה אנו נמצאים, ולא תגרום לנו להסתפק בדברים הטובים ובמעלות שמידת ההתחזקות מבליטה ומעצימה?

תשובת אחד מחשובי התלמידי חכמים שליט"א:

שאלתך היא בעצם טענה יסודית ביותר. כאשר אנחנו מעודדים אדם ומראים לו את הטוב שיש בו ואת חשיבותה העצומה של כל נקודה הוא עלול חלילה לחשוב ולחוש שהנה כבר במצבו כעת הוא קרוב ודבוק בה ואין לו כל צורך לזוז קדימה. ניתן למצוא בגמרא מחלוקת אמוראים הקשורה לבעייתיות זו, שבנתינת הערכה רבה לנקודות קטנות.

אמרו במנחות (דף צ"ט ע"ב): "אמר רבי יוחנן משום ר"ש בן יוחי אפילו לא קרא אדם אלא קרית שמע שחרית וערבית קיים לא ימוש, ודבר זה אסור לאומרו בפני עמי הארץ. ורבי אמר מצוה לאומרו בפני עמי הארץ!"

נפרדת לא יביאו אותנו לתכלית המקווה. כפי המבואר בתורה זו וביותר בתורה ס"ח תנינא, רק היכול להאיר גם בדרי מעלה וגם בדרי מטה נחשב צדיק אמיתי, וזה לשונו שם: "עיקר שלמות הצדיק - שיוכל להיות למעלה ולמטה, שיהיה יכול להראות למי שהוא למעלה ונדמה בדעתו שהוא במדרגה עליונה, יהיה מראה לו שהוא ההיפך. וכן להפך, למי שהוא למטה מאוד במדרגה התחתונה, בתוך הארץ ממש, יהיה מראה לו שאדברא, הוא סמוך להשם יתברך. וזה השלמות מוכרח שיהיה להצדיק, ובלא זה אינו צדיק כלל! וכו' וזהו שלמות הצדיק, בבחינות (דברי הימים א כ"ט): "כי כל בשמים ובארץ", שהוא בחינת הצדיק, כידוע, 'אחיד בשמיא ובארעא' (תרגום שם וע' בזהו בראשית ל"א ובתיקון כ"ב)"

רבים תמהים מדוע בלא זה אינו נחשב צדיק, אך שאלתך הנפלאה היא התשובה לכך... רבים שואלים מדוע צריך לחפש ולבקש צדיק אמיתי לקבל דווקא ממנו. שאלתך מהווה תשובה גם לזה...

יודעים כלל בידעיתו יתברך, שזה בחינת השגה של מה, בחינת: 'מה חמית מה פשפשת', בחינת: איה מקום כבודו."

בהמשך התורה מסביר מוהר"ן שיש הכרח לקבל דווקא את שניהם:

"וצריך לכלול העולמות, עליון בתחתון ותחתון בעליון, שיהיה הבן כלול מבחינת תלמיד, וכן התלמיד יהיה כלול מבחינת בן, כדי שיהיה להם יראה. כי הבן שהוא בבחינת ההשגה של מה, בחינת: מה חמית וכו', ואם כן לא יהיה לו יראה כלל, מאחר שאינו רואה כלל כבודו יתברך. ועל כן צריך שיהיה הבן כלול מבחינת תלמיד, להראות לבחינת בן גם כן קצת מההשגה של בחינת התלמיד, דהיינו בחינת 'מלא כל הארץ כבודו', כדי שיהיה לו יראה. וכן התלמיד שהשגתו בחינת 'מלא כל הארץ כבודו', ואם כן יוכל להתבטל במציאות, ועל כן צריך להראות לו קצת מההשגה של בחינת הבן, דהיינו בחינת מה, כדי שלא יתבטל במציאות, ויהיה לו יראה."

נמצאנו למדים, שכאשר מישהו מאיר ומלמד את אחד הצדדים, אם אין ביכולתו לשלב ולהחדיר את הזווית השנייה של המבט, הרי שבאופן די ברור הוא יפיל את שומעיו מיראת שמים. ואכן, ניתן למצוא אנשים טובים המנסים לחזק, אך בפועל נכשלים בהטעיית שומעיו לקחם כאילו חלילה יכולים להישאר על עמדם ואין להם תפקיד וייעוד גדול יותר. וכן ניתן למצוא שרפים וקדושים המאירים בשומעיהם לקחם עד כמה הם רחוקים, אך מבלי להעניק להם את החיות והמציאות החיובית

ומסביר רש"י שם: "אסור לאומרו. שלא יאמר בקרית שמע סגי ולא ירגיל בניו לתלמוד תורה: מצוה לאומרו כו'. דסבר משום קרית שמע נוטל שכר גדול כזה כי אז תצליח את דרכיך, אם היה עוסק כל היום כל שכן ששכרו גדול ומרגיל את בניו לתלמוד תורה. לישנא אחרינא סברי הנך רבנן דמצי פטרי נפשיהו בקרית שמע ויתבי כולי יומא וגרסי, שמע מינה שכר גדול יש."

ולכאורה כאשר אנחנו באים ומלבים את חברינו בנקודותיו הטובות וגודל יקרתם, אנחנו מכניסים את ראשנו במחלוקת ר' יוחנן ורביא, האם לחשוש שכשידע שזוכה לקיים 'לא ימוש' בקריאת שמע גרידא יסתפק בזה, או שאדברבה הדבר יעורר אותו להבין כמה היא יקרה ולהוסיף בה.

והנה, את שאלתך החשובה ניתן למצוא גם בתורה הזמנית הנלמדת כעת (ליקוטי מוהר"ן תניינא תורה ז'), אך לא כשאלה אלא כקביעת עובדה, שאם מאירים באדם רק התחזקות מבלי לכלול בה התעוררות לא תהיה לו יראה. וכן לאידך גיסא, כשמאירים בו רק התעוררות בלא התחזקות גם כן יפול לגמרי ולא תהיה לו יראה.

בתורה זו הארת ההתחזקות נקראת הארת 'דרי מטה', דהיינו: "צריך להראות לדרי מטה, שאדברא, 'מלא כל הארץ כבודו' (ישעיה ו). כי יש שוכני עפר, שהם בני אדם המונחים במדרגה התחתונה, ונדמה להם שהם רחוקים מאוד ממנו יתברך, וצריך הצדיק לעוררם ולהקיצם, בבחינת (שם כ"ו): "הקיצו ורננו שוכני עפר". ולגלות להם שה' עמם, והם סמוכים אליו יתברך, כי "מלא כל הארץ כבודו". ולחזקם ולעוררם, שלא יהיו מייאשין עצמם, חס ושלום, כי עדיין הם אצל השם יתברך וקרובים אליו, כי "מלא כל הארץ כבודו". והארת ההתעוררות נקראת הארת 'דרי מעלה': "וצריך הצדיק להראות לדרי מעלה, שאינם

הנה אורו עיני

בי טעמתי מעט הדבש הזה

הבאים מצרימה

מצרימה את יעקב איש וביטו" סופי תבואת הם אותיות תהלים ואותיות תשובה. פי על ידי תהלים זוכין לתשובה, שהיא בחינת שמונת בני ישראל הבאים מצרימה וכו'. פי מ"ט שיערי תשובה הם בחינת מ"ט אותיות שיש בשמונת בני ישראל, הבאים מצרימה, להודיע שם. ועל כן הוא דבר גדול מאד לעסוק תמיד באמירת תהלים, פי תהלים הוא התעוררות גדול מאד מאד להשם יתברך, אשרי שיאחז בו. (ליקו"ת עג)

מי שרוצה לזכות לתשובה, יהיה רגיל באמירת תהלים, פי אמירת תהלים מסגל לתשובה. וזהו בחינת (שמואל ב כ"ג): נאם הגבר הוקם על, ודרשו רבותינו, זכרונם לברכה (מועד קטן טז): 'שהקים עגלה של תשובה', ונעים זמירות ישראל, פי על ידי בחינת נעים זמירות ישראל, דהיינו ספר תהלים שסיד, על ידי זה הוקם עגלה של תשובה, פי על ידי תהלים זוכין לתשובה פנ"ל וזהו: "ואלה שמות בני ישראל הבאים

המחדש בשובו

מדעות וערכים אנושיים ונצחיים

הילולת נאמן עוזנו רבי נתן ז"ע

ברחבי העולם כולו ציינו רבבות יהודים בשבוע העבר את ההילולא המאה שמונים ואחת של הצדיק הקדוש ששמו נערץ בפי כול רבי נתן מברסלב ז"ע. כדי להיזכר בצדיק נורא זה לא צריכים להגיע ליום הסתלקותו, בכל העולם כולו בכל פינה וחור נידח על פני הגלובוס מתבדרים שמועותיו ומחיים רבבות רבבות מבני ישראל יום יום שעה שעה, בכל רגע נתון לומדים יהודים את תורתו הנוראה שהשאיר אחריו ברכה, חיים עם זה, לומדים על פי זה, מתפללים בזכות זה, ניצולים מהיצה"ר דרך זה ומתקבלים לבוא ית' בקשר קרוב שאין למעלה ממנו.

ואכן כמים פנים לפניו ואהבת הנפש אותה חבים ומרגישים רבבות רבבות מבני ישראל לצדיק נורא זה אין לתאר במילים, אהבה פנימית ועמוקה, שורשית ונצחית, כל מי שרק טעם מעט ממתיקות הנחל הנובע מרגיש בליבו אהבת נפש עמוקה שאיננה נתונה להסברים, אהבה לצדיק שנותן לכל אחד את חייו במתנה, מחייה את ימיו ושניו, מזכהו להתקרב להקב"ה באמת ותמימות בשמחה ואמונה. בכל העולם כולו נחוגו סעודות הילולא ברוב עם בליל (או מוצאי) עשרה בטבת היום בו עלה ונסתלק לגנוזי מרומים, בהם התחזקו כלל ישראל באור תורתו הבהירה, העלו על נס את המתנה הגנוזה שהאציל לנו הבורא ית' ברוב חסדיו

בדור האחרון, והתעוררו להתמיד מחדש על דלתי תורתו הק', לזכות לחיות חיים נצחיים מאושרים דבוקים בהש"ת.

במיוחד בלטי סעודות ההילולא שנחגגו ברוב תודות ורינה על ידי ציבור גדול ונכבד של בני ישיבות בכל רחבי הארץ, ע"י איגוד בני הישיבות 'נכספה', כל אחד במקומו הוא התחזק והתחדש ביום גדול זה באור בעל ההילולא, ביניהם נציין כמה מהמקומות בהם נערכה סעודת הילולא ברוב עם בהשתתפות ציבור גדול של אברכים מובחרים הדבקים בעז ותעצומות באור החיים של הצדיק האמת רבי נתן ז"ע.

להלן חלק מהמקומות שהתקיימו בהם סעודות הילולא ע"י איגוד בני הישיבות 'נכספה': ירושלים- נווה יעקב סעודת הילולא התקיימה בליל הארצי, ליל עשרה בטבת, עם ציבור גדול של אברכים בני תורה מהשכונה, הסעודה התקיימה במקום בו מתקיימת החבורה השבועית כשלצורך הסעודת 'ארצי' הוסיפו ספסלים נוספים, אך כמה שהוסיפו לא נערכו לציבור הגדול שנהר למקום וגדל מרגע לרגע, כשהפעילים נצרכים להוסיף כל הזמן עוד ועוד שולחנות לנוכח ריבוי המשתתפים, נשא דברים הגה"ח ר' נחמן שפירא שליט"א שהלהיב את הלבבות בגדולת התלמיד הגדול רבי נתן, גדולת ספריו המעניקים חיים כפשוטו לכל העוסק בהם.

הר יונה בני החבורה קיימו את הסעודה במוצאי עשרה בטבת, במעמד מיוחד ע"י ציבור האברכים תושבי הר-יונה משתתפי החבורה השבועית, כלי נגינה הנעימו את הסעודה ורוממו את הציבור טפח וטפחיים, כך נשמעו דיבורים מופלאים ומחזקים מפי אחד האברכים שליט"א בגדולת בעל ההילולא, יקרת ספריו ודרכו הבהירה, כשהציבור יצא מחוץ להתמיד לצעוד בדרכי התלמיד הגדול

אופקים סעודת הילולא נרחבת ומיוחדת התקיימה במוצאי עשרה בטבת, בהשתתפות כמה עשרות אברכים בני ישיבות תושבי 'אופקים', דיבורים מאירים נשמעו בסעודה מפי אברכים חשובים שליט"א, והציבור החשוב התחזק ביותר להתחיל לחיות חיים טובים ומאושרים באמת עם דרכיו של בעל ההילולא.

עולם נלך לאורו על ידי רבי נתן תלמידו

נכספה

03.50.111.06

ניסים למעלה מדרך הטבע

סיפורי נסיכה מוצרי

חיינו מלאים בנסים!

שלושת כוחו של הציון הקדוש 377

חיינו עכשיו

0350 11106

המה מעידים

מפיהם ומפי כתבם של רבותינו זצוקללה"ה ויבדלחט"א

מרן בעל הקהילות יעקב זצוקל"ה

עוד מספר הרה"ג ר' יוסף גרשון סופר אבי למד ב'בית מאיר' שבשנים ההם שכנה בביהמ"ד 'לדרמן', וה'סטייפלר' התגורר מול הישיבה, וסיפר לי אבי שבילל שישי כשהיה 'משמר' הם היו מציצים לביתו של ה'סטייפלר' לראות מה הוא עושה בשעות המאוחרות, כמובן שבדרך כלל ראוהו שוקד על התורה בשקידה עצומה, אך לפעמים ראו אותו גם רוקד עם ספר ביד, פעם היה זה עם התולדות יעקב יוסף פעם עם 'דגל מחנה אפרים'.

וכך מספר גם הגה"ח רבי משה קרמר שליט"א: כשלמדתי במיר בשנים ההם ניגש אלי אברך ואמר לי 'לא הייתי מפרגן לך את הסיפור, אבל אני בעצמי נכנסתי לסטייפלר וראיתי רוקד סביב השלוחן עם ליקוטי מוהר"ן ביד'. (ניתן לשמוע את הריאיון המלא בקו נכספה שלוחת המה מעידים)

ניתן לתרום דרך 'נדרים פלוס' ע"ש ע"ש איגוד בני הישיבות-נכספה, לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע

ע"י יו"ל ע"י ארגון 'נכספה' איגוד בני הישיבות הצועדים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע 05331.16547 או באימייל a079940036@gmail.com להערות והארות ולתרומות: 05331.16547